

B2-páholy

Egy hajdani Jézus Krisztus ül a vonaton, és zötyög Békéscsaba felé, egy IC-nek csúfolt ócska vicinálison. Ám hogy kerül ide Jézus Krisztus? Ahogy Vaderna Jóska. Úgy. Legtöbben most kíváncsian és tanácstalanul néznek föl az írásból, who the fuck is Vaderna Jóska? És erre leginkább csak azt lehet mondani, nem feleletként, hogy ez van. Élünk, írunk, elfelejtenek bennünket. Az írás megmarad, de ha nem forgatják, akkor halott anyagként, ahogy a név is, akár a betűkbe áttöltött élet. A válasz a kérdésre, Vaderna költő volt, a mai ötvenesek egyik jeles és jelentős képviselője lenne, ha élne, de nem él. Tehetséges költő és különös, hóbortos ember volt. De ezzel még nem közelítettünk az írás elején fölvetett bibliai utaláshoz. De már nyomon vagyunk.

Szófia, ki tudja, melyik év, lehetett annak harminc éve is, lehet, nem volt olyan régen. A Magyar Írók Szövetségének akkoriban volt egy olyan szokása, hogy az írókat kinyomta külföldre egy-két hétre. Csak úgy. A fiatal írókat is. Földeák Iván, a külügyekért felelős írószövetségi mindenes megy az utcán, találkozik veled, megkérdezi, akarsz-e Szófiába menni, és ha akarsz, megmondja, mikor mehatsz a repülőjegyért. Mész, repülsz, ott kapsz pénzt, szállást, paripát, tolmácsot.

– Akarsz menni Szófiába? – kérdezte, amikor ment az utcán F. I., és találkozott velem. – Akarok. – A Vadernával mesz.

A Balkán Szállóban szállásoltak el bennünket, a város szívében. Olyasmi hely, amilyen a Gellért lehetett. Ha azt itthon láthattuk volna.

Hogy ne ragozzam sokáig, lényeg: a forintot és a levát egy a tizenhétben váltották. De mi ezt nem vettük figyelembe, természetesen, csak azt láttuk, baromira olcsó a pia és elegáns a kiszolgálás, így aztán frissen megkapott pénzünket az ország akkor talán legdrágább szállodájában megérkezésünk napján az utolsó bankjegyig elsőröztük.

Másnap megébredve zavaros tekintettel bámultuk egymást, talán némi utálattal, nyilván a másikat téve felelőssé a könnyelmű kalandért. Mit volt mit tenni, stratégiát dolgoztunk ki. A szállodában már akkor svédasztalos rendszerű volt a reggeli. Kigondoltuk, hogy naponta egyszer eszünk, reggel, akkor rengeteget, ingyen. A pultokat azonban nem folyamatosan töltötték, hanem csak akkor, ha kifogytak. Ácsorogtunk tehát reggelenként az ajtóban, mígnem megjelent öt-hat pincér öt-hat megrakott tálcával, akkor mi berontottunk, a jóformán még le sem rakott ételből két-három tányért púposan megpakoltunk, és ettünk, ettünk, mint Kiss János, csak mi nem haltunk bele. A pincérek is megszokták a látványunkat és jelenlétünket, a hosszabban ott időző vendégek is. Már csak az esti piálásokat kellett megoldanunk valahogy, a szálloda bárjában. Vaderna megoldotta. Egy reggel elindult a piac felé, és pár óra múlva egy csomó pénzzel tért meg. Eladott valamit. Csomó pénzzel? Annyival, amennyi kitarotta elutazásunkig az esti vodkázásokat. Nőre, persze, rá se néztünk, mert annak fizetnünk kellett volna az italát, és ezt igazán nem engedhettük meg magunknak.

Egy lyen, sóher éjszaka odalépett az asztalunkhoz egy fiatal lány a szomszéd társaságtól, megállt előttem, nézett sokáig, rajtam fekete orosz paraszting, mellemen nagy kereszt, hajam a vállamat verte, szemem az estére elérkezett éhségtől ragyogott, mint a lázbetegé. Jézus Krisztus, mondta a lány halkán, és csak nézett. Ez hülye, kommentálta Vaderna féltékenyen. Jézus Krisztus, ismételte meg a lány, és mielőtt mozdulhattam volna, könnyedén csókot lehelt a számra. Jézus Krisztus, üvöltött fel Vaderna, megragadott a karomnál fogva, és vonszolni kezdett kifelé a bárból. Jól tette, mögöttünk felugatott a részegek kórusa, valaki rávetette magát a lányra, valaki a lányra rávetődőre vetődött rá, és így tovább.

– Te állat – rángatott a fal mellett Vaderna –, ezek megettek volna bennünket! Hogy jutott eszedbe kikezdeni azzal a lánnyal? – Nem kezdtem ki – vakogtam –, azt sem tudom, mi történt. – Szex, te hülye, az történt – röhögte el magát Vaderna –, ma szexeltünk is egyet végre, és... fizetés nélkül távoztunk a tett színhelyéről. – Feküdtünk a folyosó olajzöld szőnyegén, és röhögtünk, ki tudja, meddig, rázott bennünket a hideglelés röhögés.

A történet szereplői közül az egyik halott. Talán a harmadik is, ha nem, akkor is mára nyilván tisztos családanya, nagyanya, és hálószobájában ott lóg a Megváltó képe. Az alkalmi, őszbe csavarodott szakállú Jézus Krisztus meg Békéscsaba felé zötyög egy IC-nek hazudott vicinálison, és azon töpreng, ha Szófia, akkor miért ez a történet jut az eszébe, amikor – és azóta – annyi minden más is történt már ott is vele...

Zalán Tibor

Oláh Annamária (1987) – énekes, zeneszerző, táncos, Budapest

Orosz Klaudia (1954) – jelmez- és bábtervező, Budapest

Palya Bea (1976) – népdalénekes, előadóművész, író, Budapest

M. Pandur Julianna (1931) – bolgár filológus, adjunktus, Pilisborosjenő

Nikola Parov (1960) – muzsikus, zeneszerző, producer, Budapest

Pósa Zoltán (1948) – író, költő, szerkesztő, Budapest

Rónai-Kupenova Tanya kommunikációs előadó, Budapest

Rózsa Andre (1941–1995)

Ruszev Roszen (1946) – képzőművész, Budapest

Sal Antal írói álnév

Sebő Ferenc (1947) – előadóművész, zeneszerző, Budapest

Szalai Lajos (1947) – nyelvész, műfordító, Budapest

Szalóki Ági énekes, Budapest

Szárencsev Károly (1960) – festőművész, Budapest/Szófia

Szepesi Attila (1942) – költő, szerkesztő, Budapest

Szondi György (1946) – szerkesztő, műfordító, irodalomtörténész, Budapest

Sztojcssev Szvetoszláv (1959) – újságíró, Békéscsaba

Troján Tünde polonista, újságíró, tolmács, Budapest

Ullmann Katalin (1970) – keramikus, Szentendre

Penka Vátova (1959) – bolgár irodalomtörténész, költő, Szófia

Veress Miklós (1942) – költő, műfordító, író, esszéista, Budapest

Vladimirova Milena (1974) – textiltervező iparművész, Budapest

Zalán Tibor (1954) – költő, író, drámaíró, Budapest

Zdravkova Szezska orvos, Budapest